Дощ намітку кинув срібну
На широке млисте море,
Що не б'є громоподібно
В сірі скелі, в сині гори,

А колишеться ласкаво,
Плеще рівно й величаво,—
Все-бо гнівне та суворе
І на усміх має право.

Дощ полоще пальми вбогі
І пошарпані банани,
Кипарисів крони строгі
Та бур'ян, мені не знаний,
Спраглу землю напуває,
В серце радість наливає...
Без вологи й серце в'яне,
Хоч без сонця — умирає.

11 вересня 1960 р.